

Héraðsdómur Reykjaness

Úrskurður 31. mars 2026

Mál nr. K-311/2026:

NetApp Inc

(Hjördís Halldórsdóttir lögmaður)

gegn

Grími Jónssyni

(Geir Gestsson lögmaður)

Úrskurður

Mál þetta var þingfest 6. febrúar 2026 og tekið til úrskurðar 26. mars 2026.

Sóknaraðili er NetApp Inc., [...] [...], Bandaríkjunum.

Varnaraðili er Grímur Jónsson, kt. [...], [...], [...].

Dómkröfur sóknaraðila eru eftirfarandi:

I. „Aðallega:

1. Að felld verði úr gildi ákvörðun sýslumannsins á höfuðborgarsvæðinu, dags. 26. janúar 2026, um að hafna kröfu sóknaraðila um að leggja lögbann við því að varnaraðili afhjúpi, dreifi, afhendi, geri aðgengilegt og/eða noti í starfsemi sinni eða þjónustu, eða hagnýti í eigin þágu eða í þágu þriðja aðila með öðrum hætti:

a. Hvers konar trúnaðargögn í eigu sóknaraðila sem varnaraðili býr yfir;

b. Kóða og annað höfundavarið efni sem felst í skýjaþjónustukerfi sóknaraðila sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, hvort sem er að hluta eða í heild.

c. Hvers konar viðskiptaleyndarmál sem felast í skýjaþjónustukerfi sóknaraðila sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, svo sem uppbyggingu og arkitektúr að baki kerfinu.

d. Önnur viðskiptaleyndarmál sóknaraðila, þ.m.t. upplýsingar um viðskiptavini sóknaraðila, sem og upplýsingar um einstaka samninga og skilmála viðskiptavina sóknaraðila.

2. Að héraðsdómur leggi fyrir sýslumanninn á höfuðborgarsvæðinu að leggja lögbann við því að varnaraðili afhjúpi, dreifi, afhendi, geri aðgengilegt og/eða noti í starfsemi sinni eða þjónustu, eða hagnýti í eigin þágu eða í þágu þriðja aðila með öðrum hætti:

a. Hvers konar trúnaðargögn í eigu sóknaraðila sem varnaraðili býr yfir;

b. Kóða og annað höfundavarið efni sem felst í skýjaþjónustukerfi sóknaraðila sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, hvort sem er að hluta eða í heild.

c. Hvers konar viðskiptaleyndarmál sem felast í skýjaþjónustukerfi sóknaraðila sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, svo sem uppbyggingu og arkitektúr að baki kerfinu.

d. Önnur viðskiptaleyndarmál sóknaraðila, þ.m.t. upplýsingar um viðskiptavini sóknaraðila, sem og upplýsingar um einstaka samninga og skilmála viðskiptavina sóknaraðila.

3. Að héraðsdómur leggi fyrir sýslumanninn á höfuðborgarsvæðinu að ákvarða að varnaraðila verði gert afhenda sóknaraðila öll eintök og afrit af kóða skýjaþjónustukerfis sóknaraðila sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, og hvers konar trúnaðargögnum og viðskiptaleyndarmálum í eigu sóknaraðila, hvort sem varnaraðili býr yfir þeim eða hann hefur afhent til þriðju aðila.

4. Að sóknaraðila verði dæmdur málskostnaður úr hendi varnaraðila að skaðlausu.

II. Til vara:

1. Að felld verði úr gildi ákvörðun sýslumannsins á höfuðborgarsvæðinu, dags. 26. janúar 2026, um að hafna kröfu sóknaraðila um að leggja lögban við því að varnaraðili afhjúpi, dreifi, afhendi, geri aðgengilegt og/eða noti í starfsemi sinni eða þjónustu, eða hagnýti í eigin þágu eða í þágu þriðja aðila með öðrum hætti:

a. Hvers konar trúnaðargögn í eigu sóknaraðila sem varnaraðili býr yfir;

b. Kóða og annað höfundavarið efni sem felst í skýjaþjónustukerfi sóknaraðila sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, hvort sem er að hluta eða í heild.

c. Hvers konar viðskiptaleyndarmál sem felast í skýjaþjónustukerfi sóknaraðila sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, svo sem uppbyggingu og arkitektúr að baki kerfinu.

d. Önnur viðskiptaleyndarmál sóknaraðila, þ.m.t. upplýsingar um viðskiptavini sóknaraðila, sem og upplýsingar um einstaka samninga og skilmála viðskiptavina sóknaraðila.

2. Að lagt verði fyrir sýslumanninn á höfuðborgarsvæðinu að taka lögbannsbeiðni sóknaraðila til efnismeðferðar.

3. Að sóknaraðila verði dæmdur málskostnaður úr hendi varnaraðila að skaðlausu.“

Dómkröfur varnaraðila eru þær aðallega að krafist er frávísunar málsins frá dómi. Til vara er krafist höfnunar á öllum kröfum sóknaraðila. Til þrautavara er þess krafist, ef lögbannskrafa er samþykkt, að sóknaraðila verði gert að leggja fram tryggingu að upphæð 25.000.000 króna. Í öllum tilfellum er þess krafist að sóknaraðili greiði varnaraðila málskostnað samkvæmt mati dómsins, að viðbættum virðisaukaskatti.

Helstu atvik að baki máli og ágreiningsefni:

Með lögbannsbeiðni, dags. 16. janúar 2026, sem send var sýslumanninum á höfuðborgarsvæðinu, krafðist sóknaraðili þess að lögbann yrði gert hjá varnaraðila. Beiðnin var móttækin af sýslumanni sama dag og fékk málsnúmer 2026- [...].

Með bréfi sýslumanns, dags. 26. janúar 2026 var beiðnin endursend lögmanni sóknaraðila, með vísan til 2. mgr. 8. gr. sbr. 3. mgr. 26. gr. laga nr. 31/1990, á þeim forsendum að beiðnin uppfyllti ekki skilyrði 1. mgr. 24. gr. og 2. tölul. 1. mgr. 26. gr. sömu laga. Að mati sýslumanns væru þær athafnir sem krafist væri lögbanns um þegar liðnar og ekki væri því tilgreint nægilega hvaða byrjuðu eða yfirvofandi athöfnun beiðnin beindist, en að öðru leyti væri beiðnin of víðtæk.

Með tilkynningu til dómsins, dags. 30. janúar 2026, krafðist sóknaraðili úrlausnar vegna synjunar sýslumanns á lögbannsgerðinni. Sýslumaður óskaði ekki eftir því að senda héraðsdómara athugasemdir sínar, sbr. 5. mgr. 86. gr. laga nr. 90/1989 um aðför.

Helstu málsástæður og réttarheimildir sóknaraðila:

Sóknaraðili bendir á að í 8. gr. laga nr. 31/1990 sé að finna þrönga heimild til handa sýslumanni til að synja lögbannsgerð af sjálfsdáðum án fyrirtöku og að endursenda beiðnina. Í ákvæðinu segi að þegar kyrrsetningarbeiðni hafi borist sýslumanni kanni hann hvort hún sé í lögmætu horfi og hvort hún hafi komið fram í réttu umdæmi. Ef svo er geti sýslumaður ekki synjað um kyrrsetningu af sjálfsdáðum, nema hann telji bersýnilegt að skilyrðum 5. gr. sé ekki fullnægt.

Af 1. mgr. 8. gr. leiðir að eingöngu í þremur tilvikum sé sýslumanni heimilt að hafna lögbannsbeiðni af sjálfdáðum, þ.e. ef hún er ekki í lögmæltu horfi, lögbannsbeiðni er sett fram í röngu umdæmi, og ef ætla má af fyrirliggjandi gögnum að gerðarbeiðandi eigi ekki þau réttindi sem hann hyggst tryggja með lögbanninu. Ljóst sé að um algjöra undantekningarreglu sé að ræða, sem skuli túlka þröngt í samræmi við almennar túlkunarreglur. Megi af dómaframkvæmd sjá að sýslumaður hafi í örfáum tilvikum beitt þessari heimild og í þau fáu skipti sem sýslumaður hafi beitt henni hafi þeirri niðurstöðu verið snúið við af dómstólum.

Sýslumaður hafi sérstaklega tekið fram í ákvörðun sinni að sóknaraðili hefði gert það sennilegt að athafnir gerðarþola hafi brotið gegn lögvörðum hagsmunum sóknaraðila. Því virðist vera að lögbannsbeiðninni hafi verið hafnað á þeim grundvelli að sýslumaður hafi talið að hún væri ekki í lögmæltu horfi.

Sýslumaður vísi í ákvörðun sinni til þess að lögbannsbeiðninni hafi verið hafnað þar sem ekki hafi komið fram lýsing á þeim athöfnum sem lögbanns var krafist við. Taki sýslumaður jafnframt fram að beiðnin hafi ekki beinst að tiltekinni athöfn heldur sé þar óskað með víðtækum hætti að lagt verði lögbann við frekari brotum gerðarþola á tilteknum lagareglum.

Sóknaraðili fái ekki séð hvernig hægt sé að greina betur frá þeim athöfnum sem krafist hafi verið lögbanns við en gert var. Fram komi með skýrum hætti að lögbanns sé beiðst við afhjúpun, dreifingu, afhendingu, notkun og það að gera aðgengilegt í starfsemi sinni og þjónustu eða hagnýta með öðrum hætti tiltekin réttindi sem gerðarbeiðandi nýtur réttar yfir, þ.e. yfir trúnaðargögnum, kóða og öðru höfundavörðu efni sem felist í tilgreindu hugbúnaðarkerfi gerðarbeiðanda, viðskiptaleyndarmálum sem felast í kerfinu og önnur tilgreind viðskiptaleyndarmál gerðarbeiðanda.

Í fræðiskrifum og dómaframkvæmd hafi verið við það miðað að athöfn í skilningi 24. gr. laga nr. 31/1990 sé virk aðgerð gerðarþola eða ástand sem leiðir af slíkri aðgerð. Það sé því jöfnum höndum heimilt að leggja lögbann við einni tiltekinni athöfn eða til að stöðva ástand sem leiðir af athöfnum. Sóknaraðili telur ljóst að athafnir varnaraðila hafi leitt til þess ástands sem nú er uppi, þ.e. að verið sé að brjóta freklega gegn réttindum sóknaraðila sem hann nýtur verndar yfir samkvæmt höfundalögum nr. 73/1972, sbr. einkum 4. mgr. 1. gr. og 2. gr., lögum um viðskiptaleyndarmál nr. 131/2020, sbr. einkum 4. og 9. gr. og samningum sínum við varnaraðila.

Varnaraðili hafi gert eintak af kóða skýjaþjónustukerfis sóknaraðila og öðru höfundavörðu efni sem felist í kerfinu með ólögumætum hætti og búi hann enn yfir þeim eintökum, sem eitt og sér teljist sjálfstætt brot gegn höfundarétti og sé viðvarandi. Hafi varnaraðili ekki gert fleiri eintök, gert aðgengilegt eða nýtt hið höfundavarða efni nú þegar í eigin þágu eða þágu þriðja aðila, sé ljóst að slík háttsemi sé yfirvofandi. Þá búi varnaraðili enn yfir viðskiptaleyndarmálum sóknaraðila sem felist í skýjaþjónustukerfi hans, svo sem uppbyggingu og hugbúnaðararkitektúr kerfisins, sem og upplýsingum um önnur viðskiptaleyndarmál sóknaraðila, svo sem um viðskiptavini hans og kjör þeirra.

Sóknaraðili bendir á að yrði niðurstaða sýslumanns lögð til grundvallar sé ljóst að það yrði aldrei hægt að stöðva viðvarandi brot gegn t.d. gegn höfundalögum eða lögum um viðskiptaleyndarmál með lögbanni þar sem athöfnin sjálf yrði alltaf talin liðin þegar lögbanns væri krafist, jafnvel þótt brotið væri enn viðvarandi. Slíkt geti ekki staðist.

Fjöldmörg dæmi megi finna í dómaframkvæmd þar sem lögbann sé lagt við ástandi sem leiðir af tilteknum athöfnum gerðarþola, og brjóti þannig gegn réttindum sem tryggð eru með lögum. Megi sem dæmi nefna lögbann við hagnýtingu höfundaréttar, vörumerkja og einkaleyfa og lögbann við rekstri sem brýtur gegn rétti gerðarbeiðanda. Einnig megi nefna í þessu samhengi að lög um viðskiptaleyndarmál nr. 131/2020 geri sérstaklega ráð fyrir heimild til að fá lagt á lögbann við öflun, notkun eða afhjúpun viðskiptaleyndarmála. Þá sé í lögskýringargögnum að baki 24. gr. laga nr. 31/1990 í dæmaskyni rætt um þá aðstöðu ef maður óskar eftir að fá firma skrásett með tilteknu heiti, sem annar telur brjóta gegn rétti sínum. Segir þar að þar sem skráningin yrði talin athöfn valdsmanns stæði regla 2. mgr. 24. gr. í vegi fyrir því að lögbann yrði lagt við skráningarathöfn valdsmannsins, en á hinn bóginn gæti sá sem teldi rétti sínum hallað leitað eftir lögbanni við notkun firmaheitisins og beindist þá gerðin að þeim sem fengið hefði það skráð. Með sambærilegum hætti sé hér farið fram á lögbann við því að varnaraðili geri eintök af, geri aðgengilegt, afhjúpi, dreifi, afhendi eða nýti með öðrum hætti kóða tiltekins forrits og viðskiptaleyndarmál sem felast í forritinu.

Gerðarbeiðandi telur ljóst að lögbannsbeiðni hans hafi að geyma nægilega skýringu á því hverjar þær athafnir væru sem lögbanns sé krafist við svo unnt hefði verið að taka beiðnina til meðferðar og uppfyllti beiðnin að öðru leyti einnig öll önnur skilyrði 1. mgr. 26. gr. laga nr. 31/1990. Sýslumaður hafi þannig ekki haft neina heimild til að vísa málinu frá af sjálfsdáðum án fyrirtöku.

Niðurstaða sýslumanns um synjun af sjálfsdáðum byggir í annan stað á því að þær athafnir sem lögbanns var krafist við séu allar í fortíðinni og að lögbann verði ekki lagt við því sem líðið er. Þessi rökstuðningur sýslumanns gangi í berhögg við niðurstöðu hans um að athafnirnar sem lögbann var krafist væru ekki nægilega skilgreindar. Virðist sem sýslumaður átti sig fyllilega á því hvaða athafnir lögbannskrafan náði til, enda fullyrði hann að þær séu allar í fortíðinni. Svo virðist sem sýslumaður byggir á því að lögbann verði aðeins lagt við yfirvofandi athöfnum en ekki þeim sem byrjaðar eru og séu enn í gangi, ólíkt því sem komi skýrt fram í 1. mgr. 24. gr. laga nr. 31/1990. Sem fyrr segir er sóknaraðili að krefjast lögbanns við tilteknu ástandi sem leiðir af ólögumætum athöfnum varnaraðila og það ástand sé enn við líði. Þess utan hafi sýslumaður ekki heimild til að hafna lögbanni af sjálfsdáðum telji hann skilyrðum 24. gr. laga nr. 31/1990 ekki fullnægt, sbr. það sem fyrr gat um þau takmörkuðu tilvik þar sem sýslumanni sé heimilt að hafna lögbannsbeiðni af sjálfsdáðum.

Hafi sýslumaður talið að synja bæri um lögbannsbeiðnina á þeim grundvelli að athafnirnar væru liðnar, hafi honum verið skylt að gefa aðilum kost á fyrirtöku til að koma sjónarmiðum sínum á framfæri, og eftir atvikum synja beiðninni í framhaldi þess, en ekki að hafna henni af sjálfsdáðum.

Með hliðsjón af rökstuðningi sýslumanns sé hins vegar ljóst að hann hafi tekið efnislega ákvörðun um lögbannið. Þannig taki hann bæði efnislega afstöðu til þess að sóknaraðili hafi gert það sennilegt að athafnir varnaraðila hafi brotið gegn lögvörðum hagsmunum sóknaraðila en að ekki sé hægt að leggja á lögbannið þar sem athafnirnar hafi verið liðnar, og því séu skilyrði 1. mgr. 24. gr. laga nr. 31/1990 ekki uppfyllt.

Sóknaraðili byggir á því að rökstuðningur sýslumanns sé þess eðlis, að hann hafi þegar tekið efnislega afstöðu til kröfunnar. Yrði málið sent aftur til sýslumanns sé ljóst að efnisleg niðurstaða hans yrði sú sama. Það væri því þýðingarlaust fyrir sóknaraðila að krefjast efnislegrar úrlausnar sýslumanns. Ástæða sé til að áréttta í því sambandi að brotin séu viðvarandi og því skipti máli fyrir hagsmuni sóknaraðila að ekki verði frekari tafir á málsmeðferð.

Með vísan til framangreinds gerir sóknaraðili kröfu um að ákvörðun sýslumanns um að hafna lögbanninu verði felld úr gildi og að héraðsdómur feli sýslumanni að leggja lögbannið á í samræmi við kröfugerð sóknaraðila.

Sóknaraðili byggir á því að öll skilyrði 24. gr. laga nr. 31/1990 séu uppfyllt og því beri að fallast á kröfur hans um lögbann. Hvað varðar málsástæður og lagarök að því leyti sé vísað til lögbannsbeiðni sóknaraðila til sýslumanns.

Telji héraðsdómur að sýslumaður hafi ekki tekið efnislega ákvörðun í málinu byggir sóknaraðili á því að fella eigi ákvörðun sýslumanns um synjun lögbannsgerðarinnar úr gildi, og að lagt verði fyrir sýslumann að taka málið til efnismeðferðar. Byggir sú krafa á öllum sömu málsástæðum og aðalkrafan og vísast til þess sem þar greinir.

Til stuðnings kröfum sínum vísar sóknaraðili til 8., 24. og 26. gr. laga nr. 31/1990, ákvæða höfundalaga nr. 73/1972, einkum 4. mgr. 1. gr. og 2. gr., og ákvæða laga um viðskiptaleyndarmál nr. 131/2020, sbr. einkum 4. og 9. gr. Krafa sóknaraðila um málskostnað byggir á 129. og 130. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. 1. mgr. 35. gr. laga nr. 31/1990 um kyrretningu, lögbann o.fl., sbr. 1. mgr. 91. gr. laga nr. 90/1989 um aðför.

Helstu málsástæður og réttarheimildir varnaraðila:

Varnaraðili byggir á því að aðalkröfu sóknaraðila verði vísað frá dómi vegna vanreifunar og óskýrleika, skv. d-lið 1. mgr. 80. gr. eml. og 26. gr. lögbannslaga nr. 31/1990. Verulega skortir á að krafan sé nægjanlega afmörkuð og skýr til að hægt sé að taka hana upp í úrskurðarorð.

Samkvæmt 26. gr. lögbannslaga verði að tilgreina „svo skýrt sem verða má“ hver sú athöfn er sem lögbanns er krafist við og hver sé rökstuðningur fyrir lögbanni. Í dómaframkvæmd séu gerðar ríkar kröfur um að lögbann sé svo skýrt afmarkað að gerðarþoli viti nákvæmlega hvað honum er bannað að gera og sýslumaður geti framfylgt banninu án vafa um hvað fellur þar undir.

Í aðalkröfu sóknaraðila, 1. og 2. töluliðar sé orðalagið opið og matskennt „hvers konar trúnaðargögn“, „hvers konar viðskiptaleyndarmál“, „önnur viðskiptaleyndarmál“. Þótt tilgreindar séu einhverjar upplýsingar um einstök gögn í málavaxtalýsingu eða röksemdakafla, þá sé sjálf kröfugerðin ekki nægjanlega afmörkuð til að vera dómtæk.

Í málalíbúnaði sóknaraðila sé ekki reifað nákvæmlega hvaða gögn séu höfundaréttarvarin, hvaða gögn teljast trúnaðargögn og hvaða gögn teljast vera viðskiptaleyndarmál, og hvers vegna. Bent sé á að tölvusérfræðingar sóknaraðila hafa speglað öll vinnutæki starfsmanna og kynnt sér Zip-skrána sem sögð sé innihalda gögn sóknaraðila, en séu af einhverjum ástæðum ekki lögð fram í þessu máli.

Í 3. tölulið aðalkröfu sé krafist afhendingar (ótiltekinna) gagna. Kröfugerðin sé haldin sama annmarka og gat um, enda of óskýr og ómarkviss til þess að vera dómtæk, og engin heimild sé fyrir því að krefjast megi afhendingar gagna í lögbannslögum.

Ef ekki sé fallist á frávísun málsins verði að hafna lögbannsbeiðni sóknaraðila af sömu ástæðum, enda sé kröfugerðin of víðtæk og óljós til þess að hægt sé að fallast á hana efnislega, sbr. 26. gr. lögbannslaga.

Í ákvörðun sýslumanns segi að ekki komi skýrt fram í beiðninni hvaða tilteknu ólögmetu athafnir væru byrjaðar eða yfirvofandi. Einungis væru færð rök fyrir því að sjálf tilvist VAST Iceland ehf. (áður [R. ehf.]) byggðist með einhverjum hætti á ólögmetri notkun á gögnum sóknaraðila. Brotin væru hins vegar yfirstaðin skv. lýsingu á þeim í lögbannsbeiðni og því hefði beiðninni verið hafnað. Varnaraðili taki undir forsendur sýslumanns. Séu meint brot yfirstaðin séu hagsmunir almennt nægjanlega tryggðir með skaðabótareglum.

Varnaraðili telur blasa við að sóknaraðili hafi ekki lögvarða hagsmuni af því að krefjast lögbanns. Samkvæmt hans eigin sérfræðingum séu yfir 300.000 undirskrár í tiltekinni Zip-skrá. Augljóst megi vera að hann geti ekki haft lögvarða hagsmuni til þess að krefjast lögbanns yfir nema litlum hluta þeirra skráa. Gögnin sem sóknaraðili telur vera í eigu sinni séu heldur ekki lögð fram í málinu. Ekki sé því sjáanlegt af merkingu eða texta neinna gagna málsins að þau séu a) trúnaðargögn, b) viðskiptaleyndarmál eða c) höfundaréttarvarin. Þá hafi sóknaraðili lagt fram yfirlit yfir undirskrár Zip-skrárinnar í dómsmáli í Flórída USA, en geri það ekki í þessu máli. Af því leiðir einnig að óljóst er hvaða gögn nákvæmlega er um að ræða og af hverju skilyrði lögbanns gætu verið uppfyllt um þau hvert og eitt. Allt sé á huldu á hverju sóknaraðili byggir raunverulega eignarétt sinn, og ósannað að nokkur slík gögn séu í Zip-skránni.

Um nefnda Zip-skrá beri að athuga að hún hafi verið afrituð við starfslok varnaraðila hjá NetApp Iceland, 24. maí 2025, á utanáliggjandi harðan disk varnaraðila. Upphaflega hafi skráin orðið til þegar varnaraðili fékk nýja tölvu frá vinnuveitanda haustið 2024. Um hafi verið að ræða afrit af heimasvæði eldri tölvunnar. Nafn skrárinnar sé þess vegna „[.....].zip, þ.e. [...-.-...].“ Ætlun varnaraðila hafi samkvæmt þessu einungis að afrita eigin skjöl við starfslok, eins og hefðbundið sé. Zip-skráin hafi hvorki verið opnuð né afrituð af varnaraðila eða öðrum eftir starfslokin, og með engum hætti verið snert. Þannig hafa þær undirskrár sem þar megi finna ekki verið nýttar með neinum hætti, hvorki beint né óbeint. Af þessu leiðir að engin notkun sé yfirstandandi, gagnstætt því sem haldið sé fram. Mótmælt er staðhæfingum sóknaraðila um að varnaraðili hafi tekið sér gögn hans af ásetningi við afritun.

Hvort einhver hugbúnaður hafi verið inni í félaginu [R] eða ekki þegar félagið hafi verið selt til VAST sé lögbannsmáli þessu óviðkomandi. Varnaraðili bendir á að Vast hafi ekki keypt hugverkaréttindi, kóða eða aðrar eignir sóknaraðila. Varnaraðili mótmælir því að fréttatilkynningar eða samfélagsmiðlafærslur sem ekki stafa frá varnaraðila sjálfum hafi sönnunargildi í máli gegn honum, enda andstætt gögnum sem staðfesta með beinum hætti að a) Zip-skráin hafi ekki verið nýtt, b) samningi sem staðfestir að engin hugverkaréttindi [R] eða NetApp hafi fylgt með við kaupin á [R]. Þá geti ávirðingar um ólögmetta háttsemi annars aðila ekki haft neina þýðingu fyrir úrlausn þessa máls.

Málskostnaðarkrafa byggist á 130. gr. laga nr. 91/1991. Rétt þykir að sóknaraðili beri allan kostnað af málarekstri þessum og af meðferð á lögbannsbeiðni málsins.

Niðurstaða:

Um ágreininginn gilda ákvæði laga nr. 31/1990 um lögbann, kyrrsetningu o.fl., auk ákvæða 86.-91. gr. laga nr. 90/1989 um aðför, sbr. 35. gr. laga nr. 31/1990.

Samkvæmt 33. gr. laga nr. 31/1990 er heimilt að leita úrlausnar héraðsdómara um ákvarðanir sem sýslumaður tekur um einstök atriði lögbanns, jafnharðan og þær hafa verið teknar. Ákvörðun sýslumanns var sú að endursenda lögbannsbeiðni sóknaraðila án fyrirtöku hennar, með vísan til 2. mgr. 8. gr., sbr. 3. mgr. 26. gr. laga nr. 31/1990.

Í 2. mgr. 90. gr. aðfararlaga nr. 90/1989 segir að í úrskurði héraðsdómara skuli kveðið á um staðfestingu eða ómerkingu ákvörðunar sýslumanns. Í athugasemdum með ákvæðinu kemur fram að þessi afmörkun á efni úrlausnar héraðsdómara hafi sjálfgefin áhrif á það hvernig málsaðilum beri að haga kröfugerð sinni.

Framangreind ákvæði hafa þá þýðingu að sá ágreiningur sem lagður er fyrir dóminn getur eingöngu varðað ákvörðun sýslumanns um einstök atriði, og hvort sú ákvörðun verði staðfest eða ómerkt af dómnum. Til grundvallar því hvort sýslumaður hafi tekið rétta eða ranga ákvörðun getur því aðeins komið til skoðunar sú lögbannsbeiðni sem lá fyrir sýslumanni, og þau gögn sem lágu henni til grundvallar og sýslumaður studdi ákvörðun sína við, sbr. 3. mgr. 86. gr. aðfararlaga nr. 90/1989.

Sönnunarfærsla um efnislegan rétt fer að jafnaði ekki fram í ágreiningsmálum sem þessum, sbr. 1. mgr. 90. gr. laga nr. 90/1989, og úrlausn þess hvort sóknaraðili eigi þann lögvarða og efnislega rétt sem hann ber, yrði að meginstefnu til leyst með dómi í staðfestingarmáli, sbr. 36. gr. laga nr. 31/1990. Kröfugerð sóknaraðila leiðir hins vegar til þess að óhjákvæmilegt er annað en að dómari leggi mat á einstök efnisleg atriði, sbr. 3. mgr. 90. gr. laga nr. 90/1989.

Varnaraðili krefst þess aðallega að málinu verði vísað frá dómi, með vísan til d-liðar 1. mgr. 80. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála og 26. gr. laga nr. 31/1990. Er á því byggt að krafan sé vanreifuð og skorti skýrleika um tilgreiningu, og hver sú athöfn sé sem lögbanns sé krafist við.

Frávísunarkrafa varnaraðila snýr með þeim hætti í reynd að því hvort skilyrðum 24. gr. laga nr. 31/1990 sé fullnægt eða ekki, sem og öðrum forsendum er lágu fyrir um ákvörðun sýslumanns skv. 26. gr. sömu laga. Samkvæmt því og efni fyrrgreindrar 2. mgr. 90. gr. laga nr. 90/1989, um að í úrskurði skuli kveða á staðfestingu eða ómerkingu, verður aðalkröfu varnaraðila hafnað.

Í 1. mgr. 24. gr. laga nr. 31/1990 segir að leggja megi lögbann við [1] byrjaðri eða yfirvofandi athöfn einstaklings ef [2] gerðarbeiðandi sannar eða gerir sennilegt að athöfnin brjóti eða muni brjóta gegn lögvörðum rétti hans, og [3] að gerðarþoli hafi þegar hafist handa um athöfnina eða muni gera það, og [4] að réttindi hans muni fara forgörðum eða verða fyrir teljandi spjöllum verði hann knúinn til að bíða dóms um þau.

Sóknaraðila ber að sanna að öll framangreind skilyrði séu uppfyllt svo lögbann verði lagt á. Þá verður lögbann ekki lagt við athöfn ef skilyrði 3. mgr. 24. gr. eru til staðar, þ.e. ef skaðabætur tryggja rétt gerðarbeiðanda nægilega eða ef stórfelldur munur er á hagsmunum aðila, þótt framangreindum skilyrðum 1. mgr. sé fullnægt [5].

Samkvæmt 2. tölul. 1. mgr. 26. gr. laga nr. 31/990, skal koma svo skýrt fram sem verða má hver sú athöfn sé, sem lögbanns er krafist við, og í 2. mgr. 26. gr. sömu laga segir að þau gögn skulu fylgja lögbannsbeiðni sem gerðarbeiðandi byggir kröfur sínar á.

Í 3. mgr. 26. gr. segir að um upphafsáðgerðir sýslumanna á lögbannsbeiðni skuli fara eftir fyrirmælum 8. gr. laga nr. 31/1990 eftir því sem við getur átt.

Í 8. gr. laga nr. 31/1990 kemur fram að sýslumanni beri að kanna hvort kyrrsetningarbeiðni sé í lögmætu horfi og hvort hún hafi komið fram í réttu umdæmi. Sé svo getur sýslumaður ekki synjað um kyrrsetningu af sjálfsdáðum nema hann telji bersýnilegt að skilyrðum kyrrsetningar skv. 5. gr. sé ekki fullnægt, og er sýslumanni þá heimilt að endursenda beiðnina ásamt stuttum rökstuðningi fyrir þeirri ákvörðun, sbr. 2. mgr. 8. gr. sömu laga.

Af framangreindu leiðir að sýslumanni er heimilt að endursenda lögbannsbeiðni telji hann bersýnilegt að skilyrði lögbanns skv. 24. gr. sé ekki fullnægt. Önnur og þrengri lögskýring verður ekki ráðin af fyrrgreindu né öðrum lögskýringargögnum. Hér þykir mega vísa í „Handbók, aðför, kyrrsetning og lögbann o.fl.“ bls. 199: „Synji sýslumaður um lögbann sendir hann tilkynningu til gerðarbeiðanda þess efnis, með stuttum rökstuðningi á sama hátt og þegar synjað er um kyrrsetningu“. Lögbannskrafa þessa máls var endursend sóknaraðila ásamt fylgigögnum og stuttum rökstuðningi. Réttilega var því staðið að ákvörðun um endursendingu beiðninnar af hálfu sýslumanns.

Í rökstuðningi sýslumanns fyrir þeirri ákvörðun að endursenda lögbannsbeiðni sóknaraðila er vísað til þess að beiðnin hafi ekki uppfyllt skilyrði 1. mgr. 24. gr. og 2. tölul. 1. mgr. 26. gr. laga nr. 31/1990, og þess getið að athafnir væru liðnar. Einnig kemur fram að ekki væri tilgreint nægilega hvaða byrjuðu eða yfirvofandi athöfnum beiðnin beindist að, og að lögbannsbeiðnin væri of víðtæk.

Í lögbannsbeiðni sóknaraðila til sýslumanns er þess krafist að lögbann verði lagt við að varnaraðili afhjúpi, dreifi, afhendi, geri aðgengilegt og/eða noti í starfsemi sinni eða þjónustu, eða hagnýti í eigin þágu eða í þágu þriðja aðila með öðrum hætti atriði er greinir í staflaðum a.-d.

Sóknaraðila ber að sanna eða gera sennilegt að allar fyrrgreindar athafnir sem hann krefst lögbanns við, brjóti eða muni brjóta gegn lögvörðum rétti hans [2].

Eins og dómurinn skilur málavaxtalýsingu sóknaraðila þá hafi varnaraðili verið starfmaður [G. ehf.], síðar NetApp Iceland ehf. eftir að sóknaraðili eignaðist félagið á árinu 2017. Varnaraðili hafi starfað þar og haft aðgang að ýmsum upplýsingum en sagt starfi sínu lausu 21. maí 2025. Þann 24. og 25. maí 2025 hafi varnaraðili afritað um 300.000 skrár, og geymt sem „Zip-skrá“. Í júlí sama ár hefði hann stofnað félagið [R ehf.] ásamt öðrum fyrrverandi starfsmönnum NetApp Iceland ehf. Tveimur mánuðum síðar hefði bandarískt félag, [V. Inc.], samkeppnisaðili sóknaraðila, keypt [R], nú Vast Data Iceland ehf. Það félag hafi síðan verið keypt af [V. Ltd.], sem hafi sett á markað kerfi sem ber heitið [P].

Samhliða greindum málavöxtum var af hálfu sóknaraðila farið yfir ýmis tæknileg atriði tengd kerfis- og tölvumálum í nokkuð löngu máli, sem og um aðkomu aðila sem enga aðild eiga að þessu dómsmáli. Ekki þykir ástæða til að rekja þá málavexti frekar en meginstef þeirrar samantektar byggði á tilgátum sóknaraðila um að allt framangreint benti til einhvers, án þess að sýnt væri fram á einhverjar þær athafnir sem sóknaraðili krefst lögbanns við hefðu átt sér stað.

Hvort sennilegt sé að varnaraðili hafi hagnýtt sér hugverkarétt sóknaraðila eða ekki, þykir nægja að vísa til þess sem fram var komið að félag að nafni [V. Ltd.] hafi sett á markað kerfið [P]. Af málalíbúnaði sóknaraðila verður ætlað að það byggi að öllu eða a.m.k. að hluta til á upplýsingum, kerfum eða gögnum sóknaraðila, sem leiða megi af athöfnum varnaraðila. Ekkert liggur fyrir um það, og engin gögn hafa verið lögð fram sem sýna fram á einhver líkindi með því kerfi og meintum hugverkum sóknaraðila.

Sóknaraðili ber sönnunarbyrði fyrir því að hann eigi þau lögvörðu réttindi sem hann ber að hann eigi. Sóknaraðili tiltekur: *a.* hvers konar trúnaðargögn, *b.* kóða og annað höfundavarið efni, *c.* hvers konar viðskiptaleyndarmál, *d.* önnur viðskiptaleyndarmál.

Engin gögn liggja fyrir í málinu um eignarheimildir sóknaraðila eins og skylt er, sbr. 2. mgr. 26. gr. laga nr. 30/1991, né heldur tilvísun í heiti, dagsetningar eða annað til afmörkunar eða sérgreiningar. Enn síður er með einhverjum hætti sýnt fram á að þær heimildir njóti sérstakra réttinda, um höfundarétt og/eða viðskiptaleyndarmál.

Sóknaraðila ber að sanna að athöfn sé byrjuð eða yfirvofandi, og að gerðarþoli hafi þegar hafist handa um athöfnina eða muni gera það [1], [3].

Ágreiningslaust er að varnaraðili hafi afritað gögn í maí 2025, sem hann ber að hafa ekki farið inn í frá starfslokum, og liggur ekki annað fyrir. Hafi varnaraðili hins vegar framkvæmt þær athafnir sem sóknaraðili krefst lögbanns um, verður að ætla að þær séu þegar um garð gengnar, sbr. framangreint. Það eitt að varnaraðili hafi einhver rafræn gögn sóknaraðila enn í fórum sínum leiðir ekki sjálfkrafa til þess að hann hafi hafist handa um einhverja þá athöfn sem sóknaraðili krefst lögbanns við, eða muni gera það. Annað og meira þarf að koma til. Þótt eitthvað sé kannski mögulegt, þá heimilar það ekki fyrirbyggjandi aðgerðir með lögbanni. Varsla gagna er ekki viðvarandi ástand í skilningi 24. gr. laga nr. 30/1991 nema að öðrum skilyrðum uppfylltum, sem eins og fram er komið hefur ekki verið fallist á.

Svo lögbann verði lagt á athafnir þarf að uppfylla öll skilyrði 24. gr. laga nr. 30/1991. Með engum hætti er hins vegar getið um í máli sóknaraðila hvernig skilyrðið um að réttindi hans muni fara forgörðum séu til staðar, eða að þau verði fyrir teljandi spjöllum verði honum meinuð sú neyðarráðstöfun sem lögbann er, og hann knúinn til að bíða dóms um þau [4], né hvort uppfyllt séu skilyrði 3. mgr. 24. gr. sömu laga [5].

Sýslumaður taldi bersýnilegt að beiðni sóknaraðila uppfyllti ekki skilyrði 24. gr. laga nr. 30/991, og að hún væri of víðtæk með því að krafist er lögbanns um hvers konar trúnaðargögn og hvers konar viðskiptaleyndarmála, sem og önnur viðskiptaleyndarmál.

Eins og fram var komið hefur sóknaraðili ekki sýnt fram á hvaða gögn eða upplýsingar er um að ræða, enda hvorki afmörkuð eða sérgreind, né hvort þau tilteknu gögn eru í vörslum varnaraðila. Kröfugerð með framangreindum hætti hefur í úrlausnum dómstóla verið talin of víðtæk. Þá verður lögbann ekki lagt við notkun gagna og/eða upplýsinga sem ekki er vitað hver eru, og ómögulegt væri að halda uppi slíku lögbanni, sbr. 1. mgr. 32. gr. laga nr. 31/1990.

Sóknaraðili gerir einnig þá kröfu í beiðni til sýslumanns, „að gerðarþola verði gert að afhenda gerðarbeiðanda öll eintök og afrit af kóða skýjaþjónustukerfis gerðarbeiðanda sem virkar óháð skýjalausnum og staðsetningu, og hvers konar trúnaðarupplýsingum og viðskiptaleyndarmálum í eigu gerðarbeiðanda, hvort sem gerðarþoli býr yfir þeim eða hann afhent til þriðja aðila.“ Í kröfu sóknaraðila fyrir dóminum er þess krafist að héraðsdómur leggi fyrir sýslumann að afhenda sóknaraðila allt framgreint.

Í 2. mgr. 25. gr. laga nr. 30/1991 kemur fram að við lögbannsgerð geti sýslumaður eftir kröfu gerðarbeiðanda tekið muni úr vörslum gerðarþola og varðveitt þá að nánari skilyrðum uppfylltum uns dómur eða sátt kveði á um réttindin. Engin heimild stendur til þess í lögum nr. 30/1991 að sýslumaður eða dómari geti ákveðið að taka og afhenda muni til sóknaraðila sem varnaraðili og/eða aðrir búi yfir, fyrr en staðreynt hefur verið um þau lögvörðu réttindi hans. Óháð sömu forsendum og gat um afmörkun eða sérgreiningu, þá virðist krafan fremur varða aðför til fullnustu kröfu, þ.e. innsetningu, sem færi eftir öðrum heimildum en eiga við um lögbann.

Með vísan til alls framangreinds, og með hliðsjón af fyrrgreindum ákvæðum 2. mgr. 90. gr. laga nr. 90/1989, verður ákvörðun sýslumannsins á höfuðborgarsvæðinu frá 26. janúar sl. staðfest, þ.e. sú ákvörðun hans að endursenda lögbannsbeiðni sóknaraðila, í máli sýslumanns nr. 2006-..., og um þær forsendur sem sú ákvörðun byggði á.

Eftir úrslitum og umfangi málsins, 130. gr. laga nr. 91/1991, sbr. 1. mgr. 91. gr. laga nr. 90/1989, verður sóknaraðili gert að greiða varnaraðila málskostnað sem hæfilegur þykir 930.000 krónur að meðtöldum virðisaukaskatti.

Bogi Hjálmtýsson héraðsdómari kveður upp úrskurð þennan.

Ú r s k u r ð a r o r ð :

Staðfest er ákvörðun sýslumannsins á höfuðborgarsvæðinu frá 26. janúar 2026, um að endursenda sóknaraðila, NetApp Inc. lögbannsbeiðni í máli nr. 2026-....

Sóknaraðili greiði varnaraðila, Grími Jónssyni, 930.000 krónur í málskostnað.

Bogi Hjálmtýsson